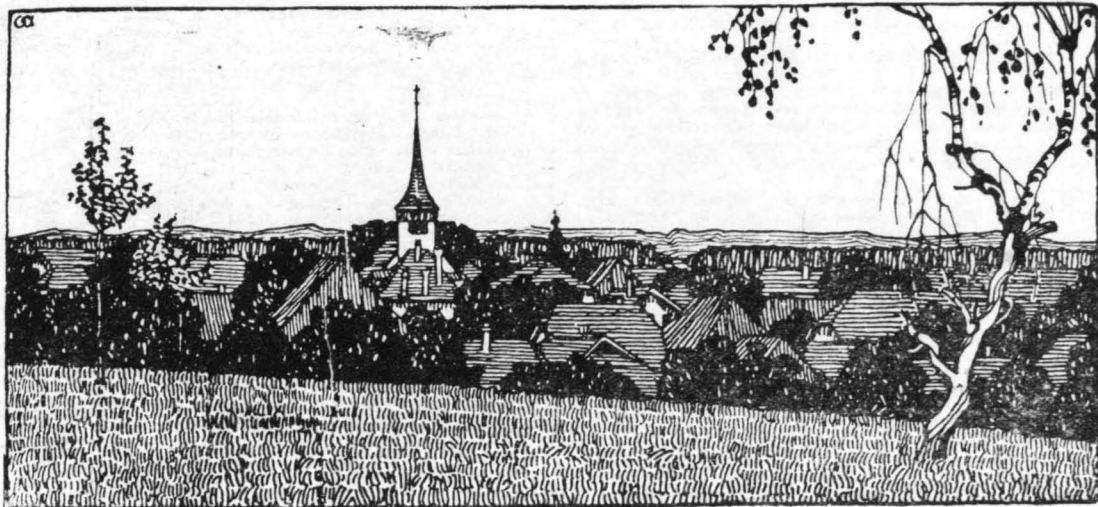

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΕΝΕΖΙΑ

Η ΦΩΤΙΑ

Ο κύρ Φρανσουά Μελέν, ο γαιοκτήμονας, αφού τελείωσε το φαγητό του, σηκώθηκε από το τραπέζι και γυρίζοντας προς το μεγαλύτερο του γιό, τον Πέτρο, του είπε :

— Ξέρεις, γιέ μου, είμαστε πολύ άπεροίκοι. Πάει μιά βδομάδα που τελείωσε η άσφάλεια του κτήματός μας, κι' άκόμα δέν την άναγεώσαμε. Άγριο πρέπει νά τελειώση αυτή ή δουλειά, χωρίς άλλο. Ξέρεις άκόμα δι ή κυρά Μοαρά σέ βρισκει πολύ φτωχό γιά την κόρη της. Φαντάσου λοιπόν άν μιά συνέβαινε και κανένα άτύχημα και χάναμε τό κτήμα μας !...

— Πάντα είσαι φλόαρος, καϊμένη Φραγκίσκο, μουρμούρισε ή γυναίκα του. Τι λόγια είν' αυτά που κάθεται και λές. Ξέρεις καλά πως μέ την Μοαρά μείναμε πειά σίμωανοι. Ο Πέτρος θά πάρη την κόρη της. Έλα, πάμε νά κοιμηθούμε !

Ο γέρο-Μελέν σηκώθηκε και περνώντας κοντά από την Νινέτ, την ύπηρετριά τους, της χάιδεψε τό σαρόνι, γελώντας :

— Καϊμένη Νινέτ, της είπε, κάλι στή σοφίτα θά κοιμηθής; σέ λυπάμαι. Μά ποιός σου είπε νά δώσης τό κορββάτι σου στον Πέτρο;

Η Νινέτ, βλέποντας τά βλέμματα όλων καρφομένη άπάνω της, κοκκίνισε και δέν είπε τίποτα... Είχε μιά όμορφιά ή κόρη αυτή, έντελώς άσυνήθιστη, παράξενη, που έκανε άμέσως έντύπωση.

Μολονότι δεκαοχτώ μόλις χρόνων, ήταν σαστή γυναίκα, μέ χοντρά ήδονικά χείλη, κοί μέ μάτια βαρειά από μιά πύρινη φλόγα.

Παράξενος ήταν κι' ο χαρακτήρας της. Περήφανος, βίαιος, κακός κάποτε, σάν νά τη χτυπούσε ξαφνικός άνεμος τρέλλας... Ήταν νόθο κορίτσι κάποιου πλουσιού των περιχώρων κι' έλεγαν δι κιλούσε αίμα Ισπανικό στις φλέβες της.

Όλοι στό χωριό ήξεραν δι ή Νινέτ άγαπούσε μ' ένα πάθος βίαιο άλλα σιωπηλό και πειθήνιο τον Πέτρο, ο όποιος δέν' την άγαπούσε καθόλου, και δι τό είχε πάρει άπόφαση νά ζή κοντά του και νά ύποφέρει, παρά νά τον άποχωριστή.

Ότόσο τη βραδιά εκείνη τά μάτια της Νινέτ είχαν μιά σκοτεινότερη λάμψη από τη συνηθισμένη, σάν κάποια τρομερή σκέψη νά τριγυρίζε στό νού της.

Μέσα στό βαθύ άπ' την πολύ κόουραση ύπνο του, ο κύρ Φραγκίσκος έννοιωσε άξωφρα δι κάτι έκτακτο συνέβαινε. Άνασκηώθηκε τότε στό κρεβάτι του και άφρυγάρστηκε.

— Μπά! φυσίεν άνεμος, μουρμούρισε.

Ότόσο μιά περίεργη κό σινη λάμψη, που φαίνονταν κάτω έκει στό ύποστικόν, κίνησε την προσοχή του. Κότταξε καλύτερα και άεφα να μιά τρομ'ή σκέψη πέρασε σάν άστραπή άπ' τό μυαλό του... Τινάχτηκε εϋθύς άπάνω και κούταξε προς τό ύποστικόν.

Άνακατωμένα μέ τά σδελιχτά του άνέμου, έφταναν άπό και τά γαργίσματα των σκόλων, πένθιμα, άσυνήθιστα. Μά τι συνέβαινε λοιπόν. Ο Φρανσουά κούταξε καλύτερα και μιά τρομερή κραυγή

βγήκε από τά στήθη του :

— Φωτιά! Φωτιά!

Ήταν τόσο δυνατή, τόσο λαχταρισμένη ή κραυγή του αυτή, όστε όλοι έψπνησαν στό κτήμα άνήσυχτοι και τρομαγμένοι. Κρότοι παπουτσιών άντηχούσαν στά πατάματα, τά παράθυρα άνοιγανε μέ βία, κι' όλοι κούταζαν έξω τρομαγμένοι.

Σέ μιά στιγμή, όλοι όσοι κοιμόντουσαν στό σπίτι είχαν ντυθεί και κατεβεί στή μεγάλη αυλή φωνάζοντας :

— Βοήθεια !... Βοήθεια !... Φωτιά !...

Τό κτήμα άπέιχε ένα τέταρτο από τό χωριό. Μά επειδή βροκόταν σέ ύψωμα θά τδβλεπαν ίσως και θά έτρεχαν νά τους βοηθήσουν. Μόνον που ήταν μισάνυχτα και όλος ο κόσμος κοιμότανε στό χωριό.

Ο γέρο-Φραγκίσκος, τρέλλος άπ' την άγωνία, έτρεξε πάνω κάτω φωνάζοντας μανισμένος :

— Τρέξτε γρήγορα γιά νερό !... Άνοιξτε την πόρτα που βγάξει στό ποτάμι !... Και σϋ Μέλ, πάρε ένα άλογο και τρέξε εϋθύς γιά τις άντλίες.

Κάποιος όμως είχε προλάβει κι' έφειγε πάνω σ' ένα άσπρο άλογο, που κοκκίνιζε άπ' τις άνταγίες της φωτιάς.

Ότόσο ο Μέλ καρβαλίκεψε κι' αυτός ένα άλογο και χάθηκε προς τό χωριό, καλπάζοντας σάν δαιμονιομένος.

Όστερα από λίγα λεπτά οι πυροσβέσται έφτασαν λαχανιασμένοι στόν τόπο της πυρκαϊάς, μαζί μ' όλους σχεδόν τους κατοίκους του χωριού... Ή πόρτα ποΐταν προς τό ποτάμι ήταν πειά άνοιχτή και οι γκουβιάδες μέ τό νερό πηγαυοερχόντανε.

Έξαφνα μιά φωνή άκούστηκε :

— Τά ζώα ! τά ζώα !

Πραγματικώς τά ζώα του σταύλου βλέποντας τις φλόγες νά τά τριγυρίζουν από παντού, είχαν άγριώσει. Τρομαγμένα χλιμνιόματα και μουκαντά άκούόντουσαν !...

Τη στιγμή αυτή ο Πέτρος θέλοντας νά γλυτώση τά ζώα άπ' τις φλόγες, όρμηως προς τό σταύλο, άποφασισμένος νά σπωση την πόρτα. Μά τη στιγμή άκριβώς που τοιμάζονταν νά ρυίη κάτω την πόρτα μέ δυνατές κλωτσιές, ένας τρομακτικός κρότος άκούστηκε και ή πόρτα έσπασε και νανάχτηκε προς τά έξω !... Την ελχαν σπασεί τά βόδια και οι ταύροι. Είχαν κόψει τά

σκονιά τους και χύμησαν έξω μέ τρομερά μουρμητά... Ένας ταύρος, άγριεμένος όπως ήταν, όίχτηκε πάνω στόν Πέτρο. Θά τον έσκοιλιαζε μέ τά σπυβλετά κέρατα του, άν ο Πέτρος δέν τον άρπαζε από αυτή. Συγχρόνως άρχισε νά ξετάνιξη :

— Βοήθεια !... Τρέξτε, βοήθεια !

Καταλάβαινε τις δυνάμεις του νά τον έγκαταλείπουν. Ήταν χαμένος !

Έξαφνα μιά άναμαλλιασμένη γυναίκα, μέ τά μάτια φλογερά και τό πρόσωπο ξαναμένο, έσπρωξε τον κόσμο ποστεκε μπρός

Όλοι κούταζαν έξω τρομαγμένοι

στους σταύλους, κ' έτρεξε κοντά στον Πέτρο. Ήταν ή Νινέτ !
 Στις λάμψεις τών πρώτων φλογών που άρχιζαν να τρώνε τώρα τη σκεπή του σταύλου, άνάμεσα στους καπνούς και στις σπίθες, οι χωρικοί είδαν την Νινέτ ν' άρπάξει τον ταίρο από τα κέρατα.

— Φύγε, Πέτρο, φύγε !... φώναξε στο νέο, σφιγγόντας δυνατά το άγιοιμένο ζωό.
 'Ο Πέτρος πήδησε προς τα πίσω κ' έπεσε λιπόθυμος στα χέρια τών χωρικών.

Τό ζωό, μόλις πέρασε τό πρώτο του έφάνισμα, μούγγισε άγρια, στήριχτηκε στα πισνά πόδια του και έφρονιζε τό βάρος του σώματός του πάνω στην άτυχη κόρη, ξέφυγε άπ' τα χέρια της, την χτύπησε δυνατά μέ τα κέρατά του στο στήθος, την έρριξε κάτω και χάθηκε μοναχίζοντας μέσα στο σκοτάδι...

Τήν αυγή ή φωτιά είχε σβήσει, μά είχε κάμει μεγάλη καταστροφή. 'Ο γέρο-Μελέν καθισμένος μπρός στα έφείτια έκλαιγε.
 — Έξαφνα μά ύπηρετρια κατάχλωμη βγήκε στην πόρτα του σπιτιού και τού φώναξε :

— 'Α είνε τρομερό ! τρομερό !... 'Ελάτε ! έλατε !
 'Ο Μελέν έτρεξε ν' άνέβη επάνω. Έαπλωμένη σ' ένα κρεβάτι ή Νινέτ, μουσκεμένη από τό αίμα που τρεχε άπ' τις βαθείς πληγές του στήθους της, παραληρούσε :

— Πέτρο... σ' άγαπώ !... Σ' άγαπώ... κ' όμωςθά πάρη μιάν άλλη, γιατί... γιατί εγώ είμαι φτωχή !... 'Εκείνη έχει χρήματα και χωράνια... 'Η φωτιά !... 'Η φωτιά !... 'Εγώ την έβαλα !... Δέν με είδε κανείς, δέ μ' άκουσε κανείς.

'Εξαφνα ή φωνή της έγινε άταλή και άδικρα βούρκωσαν τά μάτια της :
 — Σ' άγαπώ τόσο, Πέτρο !... 'Αν ήσουν φτωχός σάν κ' είμένα. Θά μ' άγαπούσες και σού ; Πές μου ! Θά ζούσαμε τόσο ευτυχισμένοι, Πέτρο !...

Τό δαιμάτιο είχε γεμίσει από κόμο που άκουε μέ χοιμένη άναπνοή τά λόγια της Νινέτ.

— Έξαφνα, ή άτυχη κόρη τινάχτηκε πάνω μέ μιá άπότομη κίνηση, και στάθηκε όρθή, χειρονομώντας και τραυλίζοντας :

— 'Η νόχτα είνε μαύρη ! Σκιάθηκε ό άέρας... Σκιάθηκε... 'Ολοι κοιμούνται... 'Εμπρός !... Τι κάθονται ; Πρέπει να βάλω φωτιά, να τά κάψω όλα !... Χαρτί... σπέρτα, παντόφ φωτιά... Νά καούν όλα, να μείνη φτωχός και τότε... τότε θά μ' άγαπήση !

...Τώρα όμως πρέπει μέ κοιμηθούμε... 'Η φωτιά άγλυπνά... Μά τά σκυλιά γαυγίζουν πολύ δυνατά... Σ' όπασε μια σιγαμή κ' ύστερα εξακολούθησε :

— Πέτρο, Πέτρο ή κυρά Μοαρό δέ θά σου δώσει την κόρη της !... 'Ω είμαι ευτυχισμένη ! Θά μ' άγαπήσης τώρα, θά μ' άγαπήσης !

Ξανασώπασε και κύταξε γύρω της τρομαγμένη.
 — Έξαφνα, μέ πρόσωπο άλλοιωμένο άπ' τόν τρόμο, άίλωσε τά χέρια της, κράζοντας :

— Οι χωροφύλακες !... Οι χωροφύλακες !...
 — Έσφιξε μέ τις γροθιές της τους επιδέσμούς της πληγής της, και άφήνοντας μά στεγνή πονεμένη κραυγή σοοριόστηκε καταγής.
 'Ο γέρο-Φοργιάκος έσκυψε επάνω της και ψιθύρισε :

— Πέθανε !...
 *Υστερα έκανε νόημα σέ δυό χωριάτες να τή βάλλουν στο κρεβάτι.

Μιά βαθειά ταραχή κατείχε τό πλήθος.
 — Έξαφνα κάποιος ειπε :

— Αυτή έκαμε όλο τό κακό !... Αυτή έβαλε τή φωτιά.
 Τότε ό Πέτρος προχώρησε ήσυχα ήσυχα προς τό κρεβάτι της νεκρής και μέ άργή φωνή ειπε :

— Μού έσωσε τή ζωή μου ! 'Ας είνε συχωρημένη !...
 Και γονατίζοντας κοντά στο κρεβάτι της, άρχισε να προσεύχεται.

PENE ZIA

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

— 'Η επιστήμη είνε για μερικούς ανθρώπους μιá μεγάλη και οθρανιά θεοτής. Για τους περισσότερους όμως δέν είνε παρά μιá καλή γελάδα από την ποίαν άρμόγουν τό γάλα τους. (Zilleg)

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

— Σύμφωνα μέ μιá στατιστική που καθιερώθηκε τελευταία στο Λονδίνο, ή περισσότερες πυρκαγιές γίνονται στην 'Αγγλία τών 'Οκτώβριο κ' ή λιγότερες τών Μάιο. Πήρουν ή 'Ασφαλιστικές 'Εταιρίες πληρώσανε για πυρκαγιές που έγιναν στην 'Αγγλία τών 'Οκτώβριο 11.000.000 λίρες και μόνον 400.000 λίρες για πυρκαγιές που έγιναν τόν Μάιο.

— Τελευταία έγινε στο Λονδίνο μιá πολύ περιεργή πανευρωπαϊκή έκθεση... πολυλόσσαν άνθρωποι. Βραβεύτηκε—μ' έπαθλο 3 χιλιάδων λιρών—ένας Πολωνοεβραίος καθηγητής, που απέδειξε ότι μιλά 200 γλώσσες !

— Κάθε εβδομάδα πεθαίνουν στο Λονδίνο 750—850 άνθρωποι. 'Ο αριθμός αυτός τών θανάτων δέν έχει αλλάξει στην 'Αγγλική πρωτεύουσα από δεκαετησίαις.

— Στόν Καναδά καταναλώνονται κάθε χρόνο, παγωτά αξίας 4.138.000 λιρών. Τό γάλα που χρησιμοποιεί για τά παγωτά αυτά τό άρμόγουν από 46.000 αγελάδες !

— 'Η μεγαλύτερη πτώσις όγκοπαγών συνέβη στην 'Ελβετία πρό ένος αιώνας. Έπεσαν τότε 5 εκατομμύρια τόνοι πάγου, από ύψος 2.800 μέτρων κ' έκλίσαν προς τά κάτω μέ ταχύτητα 300 μιλίων τήν ώρα !

— Σ' ένα 'Αμερικανικό χωριό υπάρχει ένας σκύλος, τόσο δυνατός, ώστε μπορεί να κινή ένα βαδάμαξο ! Τό σκυλλί αυτό δέν είνε μεγαλώσωμο, τρώγει όμως δυο κ' ένα λιοντάρι !

— Τελευταία έφώδησε στο Ζωολογικό ήπειο της Ν. 'Υόρκης ένας πίθηκος. 'Η πιθήκίνα του, μόλις είδε τόν σύντροφό της νεκρό, άρχισε να σκουΐη λυπητέρα και στο τέλος κυλιστηκε νεκρή κ' ατόγη επάνω στο σώμα του συζύγου της !...

— Στή Γαλλία βγήκανε τόν περασμένο χρόνο 9.000 σοβάρα φιλολογικά, φιλοσοφικά και τεχνολογικά βιβλία, 1005 επιστημονικά, 850 βιβλία έφηρμοσμένης επιστήμης και 483 μέ ποικιλία ύλης.

— 'Η 'Ολλανδία έχει σήμερα τις τελευταίες και καλλιτεχνικότερες τυπογραφικές εγκαταστάσεις.

— Τα περισσότερα βιβλία διαβάζονται στή Γερμανία.

— 'Η 'Ελβετία είνε σήμερα ή περισσότερο στενοχωρημένη οικονομικά χώρα της Ευρώπης.

Στόν Καναδά υπάρχει ένα είδος λαγών που δέν είνε ήμεροι και δειλό όπως οι λαγοί τών άλλων τόπων, άλλ' άγριοι και έπιθετικοί. Οι λαγοί αυτοί είνε μεγαλόσωμοι και έχουν κρέας έξαιρετικά νόστιμο.

Σέ μερικούς ποταμούς της 'Αμερικής υπάρχει ένα είδος καθυμένων δηλητηριοδών. Τό δάγκμά τους

προκαλεί συνήθως τόν θάνατο !...

— Στήν 'Ιταλία υπάρχει ένα χωριό, στις πλαγιές τών 'Απενίνων, τού όποιου οι κάτοικοι έχουν 25 χρόνια να κατέβουν στις γύρω πεδιάδες. 'Όταν κανείς άπ' τους κατοίκους του χωριού αυτού κατέβαινε άλλοτε στους πλησιον κάμπους, προσεβάλλετο από αγίατρεινο μαρμαρο. 'Εκότε οι κάτοικοι του χωριού αυτού δέν τό κόυνησαν άπ' τόν τόπο τους. Τροφές τους πηγαίνουν κει πάνω διάφοροι έμποροι.

— Ένας 'Ελβετός θεολόγος έβγαλε τελευταία ένα όγκωδέστατο σύγγραμμα για να ύποστηρίξη ότι ό 'Αδάμ και ή Εβα δέν έποποθετήθηκαν άμέσως στόν Παράδεισο, ούτε και διώχτηκαν από αυτόν. 'Ο Δημιουργός τους έγοτθέτησε προσωρινώς σέ μιá άκρη του οθρανού, έφτιασε έπειτα τόν Παράδεισο κ' έβαλε μέσα σ' αυτόν τους δυό Προτοπλάστους !...

— 'Η Βιολογική 'Εταιρία του Βερολίνου έμελέτησε και έπεκρότησε ως άπολύτως όρθή, την άποψη ένος γεραμού γατρού, που ύποστηρίζει ότι ό όργανισμός ένος ανθρώπου, ό όποιος γεννήθηκε έντελώς ύγιης δέν κινδυνεύει να πάθη και τό έλάχιστο έστο, από οιανδήποτε άρρώστεια.

— Ένας 'Αγγλος ύγειονολόγος διισχυρίζεται ότι τό πιο επικίνδυνο από τά κατοικίδια ζωά είνε ή γάτες της 'Αγκύρας. Προσβάλλονται από φυματίωση κρυφή κ' ένώ φαίνονται πολύ γερές, εύρωστες και παιγνιδιές, πάσχουν και είνε επικινδυνωδέστατες.

Ο ΣΥΛΛΕΚΤΗΣ

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ ΓΑΛΗΝΗ

Δέν άκούεται ούτε [κώμα
 εις την έρμη άκρο-
 λές και ή θάλασσα
 μέσ' στής [κοιμάται
 της [αγκαλιές.
 ΔΙΟΝ. ΣΟΛΑΜΟΣ

